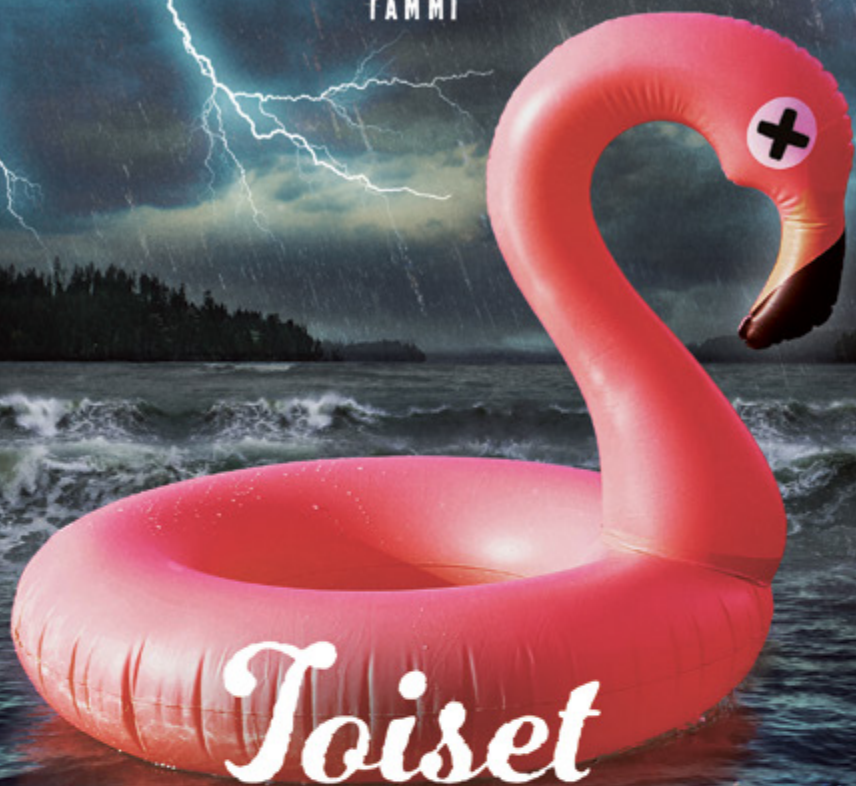

TAMMI

Toiset

20

yötöntä yötä

*Huippudekkaristien
jännitystarinoita*

Toiset
20
yötöntä
yötä

Huippudekkaristien
jännitystarinoita

ELINA BACKMAN • TAPANI BAGGE • PATRICIA G. BERTÉNYI
ANNA HARJU • VIRPI HÄMEEN-ANTTILA • JOONA KESKITALO
JP KOSKINEN • EEVI KUOKKANEN • SAIJA KUUSELA
LEENA LEHTOLAINEN • JUSSI MARTTILA • TUOMAS NISKAKANGAS
ANU OJALA • MATTI REMES • MARKKU ROPPONEN
PAULIINA SUSI • TERHI TARKIAINEN • ARTTU TUOMINEN
VERA VALA • HEIKKI VALKAMA

TAMMI

HELSINKI

1. painos

© Elina Backman, Tapani Bagge, Patricia G. Bertényi, Anna Harju,
Virpi Hämeen-Anttila, Joonas Keskitalo, JP Koskinen, Eevi Kuokkanen,
Saija Kuusela, Leena Lehtolainen, Jussi Marttila, Tuomas Niskakangas,
Anu Ojala, Matti Remes, Markku Ropponen, Pauliina Susi, Terhi Tarkiainen,
Arttu Tuominen, Vera Vala, Heikki Valkama ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-8225-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

TARINAT:

- 1 TUOMAS NISKAKANGAS: Hukatut timantit 7
- 2 VIRPI HÄMEEN-ANTTILA: Rauhallinen kesäpaikka 20
- 3 ELINA BACKMAN: Kortit sen kertovat 36
- 4 PAULIINA SUSI: Juhannuskoiruuksia 49
- 5 ARTTU TUOMINEN: Jälkikirjoitus 68
- 6 SAIJA KUUSELA: Yöperhoset 80
- 7 JUSSI MARTTILA: Tappavan tylsät juhannusjuhlat 95
- 8 VERA VALA: Punainen tupa ja perunamaa 109
- 9 MATTI REMES: Surullinen loppu 123
- 10 LEENA LEHTOLAINEN: Juhannusruletti 134
- 11 JP KOSKINEN: Alavilla mailla hallan vaara 150
- 12 HEIKKI VALKAMA: Helppo uhri 163
- 13 TERHI TARKIAINEN: Midsummer Murders 176
- 14 EEVI KUOKKANEN: Viimeinen juhannus 194
- 15 MARKKU ROPPONEN: Maastokätkö 208
- 16 PATRICIA G. BERTÉNYI: Punahilkka 222
- 17 JOONA KESKITALO: Katoavaa lajia 232
- 18 ANNA HARJU: Keskikesään kadonneet 250
- 19 TAPANI BAGGE: Sinikeltainen juhannus 263
- 20 ANU OJALA: Ronja Jentzschin ylennys 279

KIRJOITTAJAT 298

1

TUOMAS NISKAKANGAS

Hukatut timantit

Kylkeäni painava ase tuntuu raskaalta. Vähintään yhtä raskas on kysymys, jota olen yrittänyt väistellä: *Miksi otin aseeni mukaani?*

Ajan usvan peittämää Eteläesplanadia kohti Kauppatoria. Kaduilla ei näy ristin sielua, ei edes yksinäistä koirankusetajaa. Lokin kirkuna on ainoa ääni, joka kantautuu auton sisälle.

Katuparkkiin on ripoteltu harvakseltaan autoja, jotka jäivät jälkeen, kun ihmiset karkasivat kaupungista maalle.

Tältä Helsinki näyttäisi ydintuhon jälkeen, ajattelen.

Juhannusyö on kääntymässä aamuksi.

En ole nukkunut silmäystääkään, mutta adrenaliini pitää väsymystä loitolla. Olen odottanut tätä hetkeä kuusi vuotta, kolme kuukautta ja kaksikymmentäkaksi päivää.

Niin kauan rikoskumppanini Halttunen lopulta lusi tuomiotaan.

Huonomminkin olisi voinut käydä. Halttunen arveli aluksi, että joutuisi istumaan pitkälle yli kahdeksan vuotta.

Hän on renttu, jolla oli aiempia tuomioita – melko vähäpätöisiä, mutta kuitenkin. Niihin tuomari vetosi, kun tuomitsi Halttusen kahdesta taposta kymmenen vuoden vankeuteen. Se oli kova tuomio, jota ei alentanut edes se, että uhreina oli kaksi Pietarin alamaailman edustajaa.

Kävin tapaamassa Halttusta vankilassa yhden ainoan kerran – varovaisuus ennen kaikkea. Silloin Halttunen kuiskasi minulle sanat, jotka muuttivat elämäni.

Hän oli ehtinyt piilottaa timantit ennen kiinnijäämistään.

Henkeni oli pakahtua, eikä sillä ollut mitään tekemistä Halttusen karmean hajuisen hengityksen kanssa. Unelma rikastumisesta oli syttynyt uudelleen.

Heti perään Halttunen lateli minulle uudet ehtonsa. Hän oli kertonut poliiseille toimineensa yksin ja kärsisi vankeutensa meidän molempien puolesta. Vastineeksi siitä hän halusi sovittua suuremman osuuden saaliista, kun hakisimme sen tuomion päätyttyä.

Hyväksyin Halttusen ehdot. Mitä muutakaan olisin voinut. Mutta en osannut kuvitella, miten odotus koetelisi minua. Se samaan aikaan kuihdutti minut ja piti minut hengissä. Olen vain vähäinen kultakauppias, jota ei ole varustettu tällaisen piinan vaatimilla hermoilla. Onko ketään?

Aloin tiuskia vaikeille asiakkaille ja purkaa paineita ampumaradalla.

Kaikkein raskaimmilta tuntuivat kolme viimeistä viikkoa – Halttusen vapautumisen jälkeiset. Vaikka minähän

se meistä olin, joka vaati että malttasimme hetken. Halttusen kaltaisella vähäpätöisellä lurjuksella ei ole kykyä strategiseen ajatteluun.

Halttunen soitti minulle heti vapautumispäivänään. Varmistin ensin, että puhelu tuli turvallisesta liittymästä. Sitten patistin hänet hiljaiseloon. Poliisin piti jäädä siihen käsitykseen, että ryöstösaalis on todellakin hävinnyt. Että se on ajautunut löytymättömiin siitä katuviemäristä, johon Halttunen sanoi sen pudottaneensa.

Laskin, että virkavallalla tuskin riittäisi resursseja seurata Halttusta viikkoa tai kahta enempiä. Viimeistään juhannukseen mennessä olisimme vapaita hakemaan timantit.

Tapaamista juhannusyölle ehdotti Halttunen. Hän sanoi, että tämä on turvallisin hetki noutaa timanttipussi piilopaikastaan. Juhannuksena kaupunki hiljenee ja satunnaisia silmäpareja liikkuu Helsingin ydinkeskustan kaduilla vähän, jos ollenkaan.

Auton ikkunoista näkyvä Esplanadin puisto on täysin autio.

Tunnen jokaisen puun, lyhtypylvään ja pensaan. Halttusen vangitsemista seuranneiden vuosien aikana kävin läpi puiston jokaisen neliömetrin löytääkseni saalis-kätkön.

Olin rajannut perusteellisesti alueen, jolle Halttunen todennäköisesti piilotti timantit.

Oikeudenkäyntipöytäkirjojen lukeminen antoi minulle hyödyllistä tietoa. Laukaukset, jotka tappoivat kaksi venäläistä gangsteria F6-hotellin neljännessä kerroksessa, kajahtivat hotellin asiakkaiden mukaan kello 23.16. Vastaanottovirkailija näki Halttusen pakenevan

Fabianinkadulle vain minuuttia myöhemmin. Virkailija pisti tarkkana naisena merkille, että ampuja kääntyi keskustan suuntaan, ja muisti kertoa kaiken täsmälleen puhelussaan hätäkeskukselle.

Poliisi otti Halttusen kiinni Helsingin yliopiston Metsätalon sisäpihalta kello 23.24. Pakomatka jäi noin seitsemän minuutin mittaiseksi. Siinä ajassa Halttunen ei voinut poiketa kauas suorimmalta reitiltä, joka kulki ensin Fabianinkatua Esplanadille ja siitä loppumatkan Unioninkatua.

Faktat pakomatkasta olivat siis selkeät ja kiistämättömät. Ristiriitaiseksi jäi se, mitä Halttunen kertoi venäläisiltä varastamiensa timanttien kohtalosta.

Poliisille hän sanoi heittäneensä timanttipussin kaivonkannen reiästä alas. Kytät tietysti epäilivät väitettä. Kuka idiootti heittäisi jalokivipussukan viemäriin? Mutta Halttunen pysyi tarinassaan. Hän selitti, että se oli pieleen menneen ryöstön jälkeinen epätoivoinen ratkaisu.

Poliisi järjesti suuretsinnän, mutta turhaan. Timantteja ei löytynyt viemärikaivosta tai muualtakaan pakomatkan varrelta.

Muistan yhä Halttusen silmien loisteen, kun hän kehui minulle keksimäänsä piilopaikkaa. Hän ei paljastanut kätköä – ymmärrettävistä syistä – mutta lupasi, että saalis olisi siellä edelleen hänen vapauduttuaan.

Mietin monet unettomat yöt, saattoiko se todella pitää paikkansa.

Käytin timanttien etsintään ensimmäisenä vuotena niin paljon aikaa, että se alkoi rasittaa vaatimattoman kultakauppani menestystä. Yrityksen tulos oli ollut

vuosia hädin tuskin voitollinen, ja se romahti ensi kertaa tappiolle. Seuraava vuosi oli melkein yhtä vaikea.

Laajensin etsintäaluetta. Ostin verkkarit ja hölkkäsin hotelli F6:n ja Metsätalon väliä kymmeniä eri reittejä sekuntikellon kanssa. Yritin laskea, miten kauas Halttunen olisi ehtinyt poiketa ilmoittamaltaan reitiltä.

Päädyin ottamaan omista ajoistani pois yhden minuutin. Halttunen oli minua nuorempi ja kevyempi, mutta myös viinaan menevä tupakoitsija. Hyvälläkin juoksijalla olisi jäänyt timanttien piilottamiseen aikaa vain pari minuuttia.

Vasta kolmantena vuonna hyväksyin, etten koskaan löytäisi kätköä yksin. Annoin potkut kultaliikkeeni ainoalle täysipäiväiselle työntekijälle ja palasin itse tiskin taakse. Pelastin firman konkurssilta. Ja odotin Halttusta.

Auton digitaalinen kello näyttää 3.59, kun käännyin Esplanadilta oikealle ja uudelleen oikealle. Näen yksinäisen hahmon Kasarmitorin kulmassa, mutta en ole tunnistaa miestä.

Halttusen resuinen hiuspehko on vaihtunut siistiin jakaukseen. Sängestä ei ole tietoaakaan. Miehen vaatteet ovat halpahallitasa, mutta siistit. Oikein pikeepaitakin.

Halttusen ryhti on parantunut vankeudessa ja luihun varren ympärille on kertynyt lihaksia. Hänen olemuksensa on vaikuttava, mikä ei tässä yhteydessä tunnu hyvältä.

Kosketan varovasti käsiasetta pikkutakkini alla. Se lepää kotelossaan ladattuna. On mahdotonta arvioida, miten Halttunen suhtautuu minuun kaikkien näiden vuosien jälkeen. En tuntenut miestä hyvin silloinkaan, ja kuuden vuoden tuomio muuttaa takuulla ihmistä.

Halttunen saattaa kokea minua kohtaan kaunaa. Pahimmassa tapauksessa hän joutuu neuvottelemaan pistoolin piipun kanssa.

Pysähdyn kadun reunaan ja Halttunen astuu kyytiin.

Saan väännettyä kasvoilleni kireän virnistyksen. ”Tässä sitä ollaan vihdoin. Pakko sanoa, että nämä vuodet tuntuivat todella pitkiltä.”

Halttusen ilme ei värähdäkään. ”Niin. Mitä luulet, miten nopeasti aika kuluu kiven sisässä”, hän sanoo.

Kurkkuuni nousee pala ja rykäisen. ”Mihin mennään?”

Sanani saavat sydämeni takomaan tiiviimmin. *Aika on vihdoin koittanut!*

Halttunen ei vastaa kysymykseen vaan kääntyy minua kohti ja tuijottaa. Hänen hengityksensä ei haise enää.

”Luulitko, että tämä kävisi näin helposti?” hän kysyy.

Nielaisen. Tätä olen pelännyt. Pistoolikotelo painuu kylkeeni, ja yhtäkkiä huomaa valuvani hikeä.

”Mitä tarkoitat? Teimme kuusi vuotta sitten sopimuksen. Päätimme odottaa vapautumistasi ja hakea sitten yhdessä timantit.”

Halttunen pudistaa päätään. ”Sopimus ei ollut minulle reilu.”

Nyökyttelen kiivaasti. Olen osannut varautua tällaiseen ja pohtinut tarjoukseni valmiiksi. ”Jalokivien arvo on nykyhinnassa miljoonan. Sovimme vankilassa, että nostamme osuutesi 15 prosentista 30 prosenttiin. Mutta ymmärrän taakan, jonka sait kantaaksesi. Saat 35 prosenttia. 350 000 euroa.”

”Kuulostaa edelleen siltä, sinä saat melkein kaikki rahat, vaikka minä jouduin lusimaan”, Halttunen sanoo.

”Ilman minua sinulla ei olisi mitään!” kivahtan. ”Sinun pitää muistaa, että minä olen meistä se, joka tiesi venäläisen saapumisesta Suomeen. Minä tiesin, että hän tulee kauppittelemaan varastettuja jalokiviä ja kantaa niitä mukanaan. Minä tiesin, missä hotellissa hän asui. Annoin sinulle huoneen numeronkin. Etkä sinä tekisi saaliilla mitään ilman minua. Ne jalokivet ovat huippuunsa hiottuja keräilykiviä. Vain minun kontakteillani pystymme myymään ne hyvään hintaan.”

”Jalokivien hinnasta minun pitikin puhua kanssasi”, Halttunen sanoo. ”Vilkaisin pussiin ennen kuin piilotin sen. Vapautumiseni jälkeen olen ehtinyt opiskella aihetta netistä. Tunnistin sinisen kiven Sotheby’sin katalogista vuodelta 1998. Sen arvo oli jo silloin lähemmäs miljoonan, nykyään helposti yli. Yhteensä muiden kivien kanssa pussin sisältö on pakostikin lähemmäs kolme miljoonaa. Mitä se tekee minun osuudekseni?”

Vatsaani putoaa kivi. 35 prosenttia kolmesta miljoonasta on yli miljoona euroa.

Todellisuudessa kivet eivät ole kolmen miljoonan arvoiset. Ne ovat vähintään neljän miljoonan arvoiset. Katukaupassakin. Mutta en helvetti soikoon voi antaa tuolle pikkurikolliselle yli miljoonaa.

En ikinä. Olen kärsinyt liikaa.

Ase tuntuu kotelossa raskaalta. Toin sen puolustautumista varten, tai niin sanoin itselleni. Mutta nyt ymmärrän yhä selvemmin, että olen alitajuisesti valmistautunut Halttusen ahneuteen. Jos hän ei peruuta vaatimuksistaan, luoti koituu hänen kohtalokseen.

Pystyn siihen, vaikka en ole koskaan ampunut ketään. Painan vain liipaisinta. En pysähdy epäröimään. Pakenen

paikalta timanttien kanssa. Kukaan ei voi yhdistää minua Halttuseen, kun ruumis löytyy.

Alkuperäisen suunnitelmani nerokkuus oli siinä, että välillämme ei ole todennettua yhteyttä. Emme ole edes Facebook-kavereita. Kaikki lähti sattuman oikusta, kun kohtasimme baarissa oikealla hetkellä. Side välillämme on kuin savu – hetken tiheä, sitten poissa.

”Olet oikeassa”, sanon. ”Saat miljoonasi.”

Halttunen ei näytä vielääkään tyytyväiseltä. ”Minua on jäänyt vaivaamaan se tilanne siellä hotellihuoneessa. Sanoit, että sisällä olisi vain yksi venäläinen, joka antautuisi, kun uhkaan häntä aseella.”

”En voinut tietää toisesta”, sanon, mutta se on vale. Totta kai arvelin, että venäläisellä varastetun tavaran kauppialla saattaisi olla mukanaan henkivartija. Ryöstöön liittyneet riskit olivat valtavat. Laitoin Halttusen kantamaan ne yksin, mutta sitä en voi hänelle myöntää.

”Minähän järjestin sinulle sen ase. Sinä käytit sitä, juuri niin kuin pitikin. Mitä väliä sillä on, että miehiä olikin kaksi, kun kerran selvisit heistä.”

Halttunen pudistaa päätään. Hän laittaa kätensä yhteen kuin rukoillakseen ja nojaa otsansa rystysiin. Näen hänen kaulassaan ketjun, josta roikkuu risti.

Ei jumalauta, onko nilkki tullut vankilassa uskoon?

”Tässä ei ole kyse vain rahasta”, Halttunen sanoo. ”Haluan puhua tekemistämme synneistä ja niiden kantamisesta. Niiden jakamisesta. Minä olen tehnyt osuuteni. Olen anonut anteeksiantoa. Mutta en tiedä, oletko sinä ottanut missään vaiheessa vastuuta niiden miesten kuolemasta. Tai vaarasta, johon minut asetit.”

Haukon henkeäni. Pikkurikollinen teki juuri vanhan Bemarini pelkkäänpaikasta rippituolin. Hän haluaa, että myönnän virheeni. Hän vaatii minulta nöyryytelyä.

Hän näyttää haluavan sitä melkein enemmän kuin rahaa. Sehän minulle sopii. Minä olen se, jolla on ase. Kunhan hän vain vie minut timanttien luo.

”Mitä sinä oikein haluat kuulla?” sanon. ”Kun lähetin sinut hotelliin, tiesin, että voit joutua tappamaan. Olen pahoillani.”

Halttunen nyökkää juhlallisesti ja hengittää syvään. Hän on saanut haluamansa.

”Kaksi miljoonaa”, hän sanoo.

”Mitä?”

”Osuuteni on kaksi miljoonaa euroa. Muuten en kerro, missä timantit ovat.”

Puren hammasta. Eikö Halttunen tiedä, mitä Raamatussa sanotaan ahneille käyvän? En tiedä minäkään, mutta varmasti se on jotain paskaisen lopun kaltaista. Hän saa pian huomata tehneensä virheen.

”Olkoon menneeksi, saat kaksi miljoonaa. Mennään.”

Halttunen ei hymyile vielääkään. Hän viittoon Esplanadin suuntaan. Ohjaan auton Kauppatorille ja sieltä puiston toista reunaa kulkevalle Pohjoisesplanadille.

Halttunen osoittaa kääntymään Fabianinkadulle. Vain parinkymmenen metrin päästä hän sanoo äkkiä: ”Pysähdy tähän.”

Nousemme autosta autiolla kadulle. Usvan takia näkyvyys riittää hädin tuskin seuraavaan risteykseen. Olemme vain yhden korttelin päässä sieltä, mistä Halttusen kertoma pakoreitti kulki.

Tälläkin kadunpätkällä olen kokeillut kengänkärjilläni jokaisen kivilaatan ja mukulakiven. Olen rikkonut sähkökaapin yön pimeydessä ja hankkiutunut katolle kiikaroimaan rakennusten räystäitä. Tuloksetta.

Halttunen astelee porttikongiin, joka johtaa Pörssitalon viereiselle ahtaalle sisäpihalle.

Ikkunat ympärillämme kuuluvat toimistokiinteistöihin. Halttunen valitsi täydellisen ajankohdan. Tällainen paikka on tyhjänä vain jouluna ja juhannuksena.

Kuljen tunnelissa Halttusen kannoilla. Samassa näen jonkin pullottavan hänen paitansa selkämyksen alla. *Voi helvetti.* Myös Halttunen on tullut aseistautuneena. Miksi ei olisi?

Kurotan pikkutakkini sisään, mutta keskeytän liikkeen. On liian aikaista. Olen käynyt tälläkin sisäpihalla monta kertaa löytämättä timantteja. Tarvitsen edelleen Halttusta.

Miehen askeleet ovat määrätietoiset. Kädet rytmittävät etenemistä napakasti.

Näen nyt, että Halttusen nimettömässä on sormus. Ensin ristikoru ja nyt vihkisormus. Tämä ei ole sama Halttunen, johon törmäsin kauan sitten baarissa.

”Onko tuo vihkisormus? Oletko ehtinyt mennä naimisiin näiden kolmen viikon aikana?”

”Meidät vihittiin jo vuosi sitten.”

Hällytyskellot soivat päässäni. Halttusen vapautuminen tuli lopulta yllätyksenä, mutta onko mies käynyt tietämättäni vankilasta lomillakin?

”Päisitkö siis häitä varten vapaille?” kysyn.

”En, meidät vihittiin vankilan neuvotteluhuoneessa”

Halttunen sanoo kuin se olisi maailman normaalein asia.
”Tutustuimme kirjeenvaihdossa.”

”Sehän on hienoa”, soperran. Olen kuullut naisista, jotka tyrkyttävät itseään vangeille. En tiedä mitään sää-
littävämpää. ”Missä morsiamesi on nyt?”

”Kotona.”

Katson Halttusen halpaa hopeasormusta. ”Voit pian ostaa hänelle uuden sormuksen kunnon timanteilla.”

Halttunen pysähtyy. Hän vaikuttaa äreältä. ”Vaimoni ei ole kanssani rahan takia, jos vihjaat sellaista.”

”Enhän minä...”

”En ole kertonut hänelle jalokivistä. Hän rakastaa minua sen takia, mitä olen. Hän pelasti minut.”

”Ymmärrän.”

”Etkä ymmärrä. Kuuntele minua. Tämä on minulle tärkeää”, Halttunen sanoo. Hänen ääneensä hiipii raamatullinen nuotti. ”Tämä on viimeinen kerta, kun tapaamme, ja haluan, että ymmärrät jotain. Ensimmäisinä vankilavuosinani en pystynyt ajattelemaan muuta kuin timantteja. Unelmoin siitä, että vuosien lusimisen jälkeen minusta tulisi rikas. Mietin tapoja, joilla kiristäisin sinulta isomman osuuden saaliista. Mutta samaan aikaan riu-
duin. Vasta kirjeenvaihdossa vaimoni kanssa ymmärsin, miten hukassa olin ollut. Halusin hänen luokseen enemmän kuin koskaan halusin timantteja. Hänen avullaan opin, että vain yksi asia voisi tuoda minulle onnen.”

Hymähdän niin myötämielisesti kuin osaan. ”Rakkaus”, totean juhlallisesti.

”Väärin”, Halttunen vastaa. ”Vapaus. Olemme perillä.”

Halttunen nojaa liikennemerkkiin, joka kieltää pysäköinnin sisäpihalle. Tangon vierestä kulkee kaide.

Lasken, että kaiteen päällä seisten Halttunen pystyisi helposti kurottamaan liikennemerkkin päälle.

Tietysti.

Halttunen pudotti pakomatallaan timanttipussin tangon sisään.

”Nostetaan”, Halttunen sanoo.

Tartumme tankoon yhdessä. Käännyin vinottain, ettei pistooli näy pikkutakkini alta. Poskemme hipaisevat toisiaan, kun ponnistamme.

Näen taas vilahduksen pullistumasta Halttusen paidan alla. Aistin sen nyt hänestä. Hän vihaa minua ja haluaa saaliin kokonaan itselleen. Risti ja sormus ovat vain taitavaa hämäystä. Vuodet vankilassa ovat koulineet hänestä täysverisen konnan.

Pelko iskee. Tunnen, että Halttunen haistaa sen hiestäni.

En aio jäädä kakkoseksi. Isken heti, kun timantit löytyvät.

Tanko kirskuu noustessaan asvalttiin poratusta reiästä. Painovoima putkauttaa tangon sisältä ruostuneen energiajuomatölkin. Sitten maahan liukuu putkesta likaisenharmaa pussi, joka on suljettu nyörillä.

Kuuden vuoden odotus on päättynyt.

Työnnän käteni pikkutakin sisään ja vedän aseensa kotelosta. *Ei epäröintiä.* Osoitan Halttusta ja painan liipaisinta. Pamaus, toinen, kolmas. Äänet kaikuvat autiolla sisäpihalla. Ensimmäinen luoti lävistää miehen rinnan. Toinen ja kolmas osuvat sinne tänne miehen vartaloon, kun hän on jo kaatumassa.

Halttunen on kuollut mätkähtäessään maahan.

Putoan polvilleni ja tartun pussiin. Se tuntuu painavammalta kuin olen kuvitellut. Kurkistan sisään ja näen timanttien kimalluksen.

Päällimmäisen kiven tunnistan heti. Se on Ingrid Blue, 8,75 karaatin sininen timantti, joka on leikattu venyetytyn kyöneleen muotoon ja istutettu platinaan. Kuulin huhut yli kuusi vuotta sitten kultakauppiaskollegaltani, joka veljeili alamaailman kanssa. En silti koskaan voinut olla varma, että venäläisellä kauppialla todella oli se mukanaan.

Näky saa minut vapisemaan innostuksesta.

En saa silmiäni irti jalokivistä, mutta siihen ei ole tarvettakaan. Kukaan ei ole uhkaamassa onnistumistani. Ei juhannuksena.

Noustessani villkaisen Halttusen ruumista, joka makaa vierelläni luonnottomassa asennossa. Miehen paita on noussut siitä kohdasta, jossa näin aiemmin pullistuman. Vyön yläpuolella miehen selässä näkyy musta möykky.

Se ei sittenkään näytä aseelta.

Kumarrun ruumiin ylle. Halttusen ristiselkään on teipattu vahvalla teipillä elektroninen rasia, jossa palaa vihreä led-valo. Laitteesta lähtee johto, joka on kiinnitetty teipillä miehen kylkeen. Nostan paitaa. Johdon päässä oleva mikrofoni on teipattu lähelle Halttusen kainaloa.

Takaa porttikongista kuuluu juoksuaskelia.

"Poliisi! Laske aseesi!"

Kuusi vuotta, ajattelen. Miten pitkiltä ne tuntuivatkaan. Seuraavat kuusi vuotta kuluvat varmasti helppommin.

Lasken pistoolini varovasti maahan, mutta en päästä irti timanteista. Puristan nyörejä nyrkkiini vielä, kun käsiraudat napsahtavat kiinni.

Tänä kesänä juhannussalosta roikkuu ruumis.

Vaivihkaisia veritöitä ja elämänmakuisia ihmiskohtaloita.
Suomen parhaat dekkaristit tarjoavat jälleen
20 kutkuttavaa rikostarinaa.

ELINA BACKMAN
TAPANI BAGGE
PATRICIA G. BERTÉNYI
ANNA HARJU
VIRPI HÄMEEN-ANTTILA
JOONA KESKITALO
JP KOSKINEN
EEVI KUOKKANEN
SAIJA KUUSELA
LEENA LEHTOLAINEN
JUSSI MARTTILA
TUOMAS NISKAKANGAS
ANU OJALA
MATTI REMES
MARKKU ROPPONEN
PAULIINA SUSI
TERHI TARKIAINEN
ARTTU TUOMINEN
VERA VALA
HEIKKI VALKAMA

9 789520 482251

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8225-1